

Först i mål? Nä, men inte långt därefter!!!

EOL hade återigen sin speciella tävling "Först i mål" i början av maj. Jag har tidigare år varit med som funktionär (min hemmaklubb) men inte närmare bekymrat mig om hur det hela går till. Men den här gången skulle jag få vara med som deltagare eftersom det var så väldigt gott om funktionärer.

Jag anmälde mig direkt till Stenström en tisdagsförmiddag när vi i klubblokalen gjorde i ordning naturpasspaketet. "Och så ger du mig ett försprång på en timma, så att jag har chans på vinst", tillade jag. "Mackan" Bader, den duktiga banläggaren och alltiallon i klubben men inte känd som den störste humoristen, fräste ett "nä, hon ska inte ha några fördelar". Och så fick vi skratta alla och till slut även "Mackan".

En solig torsdag cyklade jag till Skjulstastugan, där gårdsplanen fylldes av veteranorienterare. Tävlingsledaren Ulf Svedestam beordrade hela hopen in i Vilstaskogen och uppåt uppåt uppåt till starten. Den vältränade väninnan bredvid mig pratade glatt och jag flåsade några instämmande "mmm" när jag nå'n gång hade tillräckligt mycket andning över. Och så fanns plötsligt en plan plätt tillräckligt stor att rymma oss alla. Jag ställde mig vid min karta, som på grund av efternamnets begynnelsebokstav var ledet längst fram. "Ni får inte springa omkull mig!" manade jag de bakomvarande, som flinande lovade att så inte skulle ske, och så gick startsignalen.

Jag hade förstått att vi beroende på tidigare säsongresultat på något sätt skulle seedas och man behöver ju inte vara någon Einstein för att räkna ut att min bana var dagens kortaste. Så jag tog det lugnt och traskade noggrant runt. Efter sista kontrollen stod ett helt gäng av EOL-are och hejade på folk mot målet. En av dem Bosse Seger utbrast förundrat: "Men va fasen Gunsan, har du både läppstift och örhängen när du orienterar!!?" Mitt svar kom snabbare än min fart mot mål: "Man vet ju aldrig om det blir målfoto!!"

Och så kom jag i mål, som till min förvåning var en målfälla. Nu var vi nere på normala höjdnivåer och jag traskade mot Skjulstastugan men blev ifattgången av Kjell Carlsson Tjärnen. "Tråkigt att jag inte springer C längre och kan ta upp kampen för att nå'n gång slå dig," pep jag fram. "Men... du har ju slagit mig idag!" utbrast Kjell. "En först i måltävling betyder att man listas placeringsmässigt hur man anländer till målet." Ojdå, det hade jag inte riktigt fattat och det var ju faktiskt en strid ström av orienterare bakom mig. Och vem fick jag se längst bak i den raddan om inte självaste hemsidedirektören Alf Lindberg!

Tänk att JAG skulle få uppleva den dag då jag slog den snabbe och välorienterande Alf Lindberg! Vilken ljuvlig revansch på den veteran tävling i Bie då han på C-banan var i mål (och vann totalt) på den tid jag där hade att göra för att hitta första kontrollen.

Gun Sundberg